

ורגשותיו של המטופל, העבר וההווה שלו, הם כולם בעלי משמעות חרשה, ולפיכך גם המטופל עצמו נוטל על עצמו צורה של משמעות שמעולם לא הייתה לו. ישנה צורת משמעות מסוימת הנוצרת בהקשר האנגליטי שהנה ייחודית למסגרת. לגבי המטופל, חדר הטיפול הוא מקום שקט לغمדי, בעוד הוא נוכח לדעת כי עליו למצוא קול שישפר את הסיפור שלו. קול זה הוא צליל המחבות שלו שיתיכון שמעולם לא שמע אותו לפני כן. (המטופל עשוי לגלוות כי אין לו קול שנשמע כשלו. גילוי כזה עשוי לשמש אז כנקודת הפתיחה של האנגליזה.)

האנגליטיקאי מדבר ונמנע מלדבר, כך שהוא מעביר את המסר כי הוא את המטופל ללא שיפוט; אך בו בזמן המטופל והמטופל כאחד מבנים כי הם נגושים למטרת שינוי פסיכולוגי. האנגליטיקאי מנסה להבין מרווע המטופל הנה כפי שהוא ומדווע אינו יכול להשתנות, ועם זאת הוא מבקש מהמטופל באופן משתמש לוותר על מחלתו במידה כזאת שיוכל להשתמש באנגליזה. לדוגמה, המטופל הסכיזואידרי חייב להיכנס למערכת יהישם עם האנגליטיקאי כדי להתגבר על האימה שלו מהמערכות המינימליות ביתר עם אנשים אחרים; המטופל האבסטראצי, כדי שיוכל לעזרה לגבי הרומנטזיות ("העלאות הגירה") האין-סופיות שלו, חייב לוותר עליו במידה כזו שהיא יכולה להיכנס לדורי-שיח אנגלי; המטופל ההיסטורי, חייב לקטוע את הדרמה המהווה (ומחליפה) את חייו למשך זמן מספק שיאפשר לו להתבונן בחים אלן, בנוסף להיווטו אחד השחקנים בהם.

האנגליטיקאי הוא מושא רגשות ההעbara של המטופל עוד לפני הפגישה הראשונה. בנוסח לך שמהטופל רואה באנגליטיקאי אדם שהוכיח להבין אותו וליעזר לו למצוא הקלה לכלב נשוי (באמצעות תהליך שעדרין אינו ידוע), האנגליטיקאי גם נחווה לעיתים קרובות כאם המבריאה, כאובייקט המעביר מהילרות, כאם וכאב האידיפילים הנחשים וכדומה. התקות אלו נשאות עמן את סחף האכזבה.

כפי שלמטופל יש אנגליטיקאי (בפנטזיה) לפני הפגישה הראשונה, גם לאנגליטיקאי יש מטופל (ליתר דיוק יש לו הרבה מטופלים) במחשבתו עד לפני המפגש הראשון. במיללים אחרים, לפני שהוא פוגש את המטופל, האנגליטיקאי דולה אלמנטים, כגון צליל קולו של המטופל בטלפון, מקור ההפנייה וייחסיו של האנגליטיקאי עם יתר מטופלי הנוcheinם, שיישמו אותו כמקור לרגשות מודעים ובلت-מודעים על-אודות המטופל, ושאותם יביא לפגישה האנגליטית הראשונה. כמו כן, ישנה תמיד הרגשת מתח המתלווה לציפייה לראיון הרא่อน. המטופל זהאנגליטיקאי כאחד עמדים להיכנס לדרמה ביז'אשטי, שתסריטים רביים כבר נכתבו לה (הדרמות הפנימיות של האנגליטיקאי ושל המטופל), ועם זאת, כדי שהעבودה תהיה מועליה, יהיה עליהם לבורא דרמה שאיש מהם לא דמיין מעולם. לצד תחושת התחרגשות ישנו גם קורתוב של חרדה. הן עברו האנגליטיקאי והן עברו המטופל, הסכנה האורבת בפגישה הראשונה נובעת במידה רבה מהציפייה שנראה למטופל כМОבן מאליו, לא יטוף עוד כבזה; אדרבה, יש לתהות על המוכר, להתעמק בו, לבורא אותו מחדש במסגרת הבלתי-מודעת. חרדה זו

7. הפגישה האנגליטית הרא่อนה

...לא נחדר מחקר ותכלית חקירותינו כלן
תהייה להגיון למקום שמננו בננו
ולדעתי את המקום לראונת.
ת"ס אליאט, מתוך "ארבעה קורוטטים", תרגום אסתור כספי
(ת"א: המודרך, 1999)

We shall not cease from exploration
And the end of all our exploring
Will be to arrive where we started
And know the place for the first time.
T.S. Eliot, "Little Gidding"

כדי לשמר על חינוניותם של מושגים פסיכואנגליטיים וטכניקות פסיכואנגליטיות, על האנגליטיקאי לגלותם שוב ושוב באילו היהת וזה הפעם הראשונה. האנגליטיקאי חייב לאפשר לעצמו להיות מופתע מחדש מהריעונות ומהתויפות שהם לגביהם מובנים מآلיהם. לדוגמה, עליו להיות מסוגל לאפשר לעצמו באמת ובמimes להיתפס בלתי מוכן על-ידי השפעתה הנרחבת של הנפש הבלתי-מודעת, על-ידי כוחה של ההעbara ועל-ידי קשיות עורפה של התהngות - ורק בדריעבד לכנותו בשמות המוכרים את התופעות שזה עתה גילה מה חדש. אם האנגליטיקאי מאפשר לעצמו שוב ושוב להיות טירון, כפי שהוא באמת, הוא יוכל לעיתים ללמידה את הדברים שהוכח שהוא כבר יודע. פרק זה אווסף מחשיבות המופנות אל עצמו (ואל מתחילה אחרים) שנושא - פתיחתה של הדrama האנגליטית. אין בכוונתי למצות את הנושא, לאחר שהוא נוגע כמעט בכל היבט של התיאוריה והטכניקה הפסיכואנגליטיות. נקודת המוצא שלי לדין בדבר הפגישה האנגליטית הראשונה היא כי אין הכרל בין התהיליך האנגליטי בפגישה הראשונה לבין זה המתפתח בכל פגש אנגליטיקאי אחר: האנגליטיקאי בפגישה הראשונה אינו יותר אנגליטיקאי או פחות אנגליטיקאי, המטופל אינו יותר אנגליינדר, האנגליזה אינה פחות אנגליזה או יותר אנגליזה מאשר בכל פגישה אחרת.

יצירת משמעות אנגליטית

כל מה שהאנגליטיקאי עושה בפגישה האנגליטית הראשונה, המתקיימת פנים אל פנים, נועד להזמין את המטופל לשקלול את המשמעות שלחויתו. כל מה שנראה למטופל כМОבן מאליו, לא יטוף עוד כבזה; אדרבה, יש לתהות על המוכר, להתעמק בו, לבורא אותו מחדש במסגרת הבלתי-מודעת. מחשבותיו

מלכתחילה העברות או העברות-נגדיות ארכוטיות עוזות במיוחד. מאידך גיסא, כאשר אני מדבר עם מטופל אני מתייחס לפגישה הראשונה כל "תקופת הערכה" או "פאהזה של אבחון", מאחר שנראה לי כי כוורות אלה משבירות את המסר אליו על המטופל להיות פסיבי^{*} חסית בפגש זה. מונחים כאלו מייצגים שלא כראוי את מה ש לדעתנו הוא תפקיד הפגישה הראשונה שבמרוצתFTA[†] של התהיליך האנגליטי. טיב האינטראקציה בפגישה הראשונה אינו מסתכם אך ורק באדם אחד המעריך את זולתו, ואף לא בשני אנשים המשיעיכים איש את רעהו. אדרבה, מנוקדות מבטי זהה אינטראקציה שני נשים מנסים ליצור בה משואה שהיא משמעותי מבחינה אנגליטית, כולל הבנת משמעויותו של תהליך קבלת החלטה המתרחש בפגישה הראשונה. בכונתי להקל בפגישה זו על התפתחות אינטראקציה, אשר תהווה הוויה אנגליטית בעלת ערך כלשהו עבור המטופל בכך שיקבל בעורצתה מושג מה זאת אומרת להיות אנגלייה.

למרות העובדה כי חרdot העברורה הנגה גבוהה ביותר בתקופה של קראת הראיין הראשון, אני סבור כי מתפקידו של האנגליטיקאי לגורום למטופל להרגיש בפוגישה הראשונה. להפך, אני מאמין כי משימתו של האנגליטיקאי היא לעוזר למטופל שלא להחמיר הזרמנות להכיר ולהבין מהו על תחושות, רגשות ומחשובות העברורה שעם הוא נאבק.

המשך על מתח פסיכולוגי במסורת האנגליטית

כמו כל הפגישות האנגליטיות האחרות, השעה הראשונה מתחילה בחדר המתנה. הפנייה למטופל היא כד"ר, מר או גב', והאנגליטיקאי מציג את עצמו באופן דומה*. הפורודוקס הפניימי בהציגו רשמי זו אינו נסתיר מעיני המטופל: היחסים האנגליטיים הם מן היחסים האנושיים היותר ותשלהך האנגליטי. יתר על אי-animimiyim. רשמיות זו משקפת את הכבור למטופל ולתשלהך האנגליטי. כמו כן, זהו ביטוי לעובדה כי האנגליטיקאי אינו מתיימר להיות חבר של המטופל ואני שואף לך. (אין לנו משלמים לחברים שלנו כדי שיידברו אתנו). לפיכך, כבר מוחתחלת ברור כי היחסים האנגליטיים היא אינטימיות בהקשר של رسميות.

מטופלים בתחילת דרכם חשים לעיתים דחף "לגורום למטופל להרגיש בנותה" או "להתנהג באופן אנושי", כשהם פועלים עם המטופל מחדד המתנה לחדר הטיפול. למשל, מטופל המנסה להקל על המתה של ההליכה לחדר הטיפול עשוי לומר, "אני מקווה שלא התקשת למצויא חנייה. החניה ממש קשה באזורי הזה". העדרה כזו אינה רצiosa מנוקדת המבט של התהיליך האנגליטי. למעשה, מן הפרספקטיבתה הנורונה בפרק זה, מטופל כזה ייחשב כלל אדריכם במונחים אחרים.

* בישראל השימוש בשמות פרטיים נפוץ יותר בין מטופלים מאשר בארץ-הברית.

מזהה באופן מוטעה על-ידי מטופלים בתחילת דרכם. היא נתפסת כאילו החחש שהוא שהמטופל יזעב את הטיפול; למעשה המטופל מפחד שהמטופל יישאר.

לאחרונה תיארה בפני מטופלת, בהירותיות יוצאת דופן, קטע מהלך משבירותה לפני הפגישה הראשונה: "כמה עלי לדבר בהתחלה על הדברים שאנו חשובות מהם והכי מתבישת בהם? איך לנוכח את זה? אני לא רוצה שהוא יחשוב שהוא אני כל-כך מטופפת, כל-כך צבעה, כל-כך אונוכית, כל-כך מפהה, עד כי העובודה עמי תהיה כל-כך בלתי נעימה שהוא ימהר למצוא תירוץ כדי להיפטר מני. האם הבושה שבחשיפה כזאת שווה את זה? האם טעיתי בכך שהחלשתי לפגוש אותו? הוא אכזב אותי כשדיברתי אותו בטלפון. הלועאי שהוא מבוגר יותר, יותר כמו סבא. הוא נשמע קצת מטופף: נראה שהוא לא יודע את הכתובת שלו. חדר הטיפול שלו נמצא בשכונה קצת מזונחת. מעניין אם קשה לו למצוא מטופלים".

כאשר מטופל פוטנציאלי מתקשר לבירד לגבי האפשרות לעבוד אתי טיפול או אנגלייה, אני מציע שמדובר מודע כדי להיפגש להתייעצות. בכוננה אני משתמש במיליה התיעצות כדי להבהיר כי פגישה זו אינה בהכרח תחילתה של עבודה מתמשכת שלנו בצוותא (אף-על-פי שאני מתכוון שזו תהיה חוויה אנגליטית ללא קשר לתוצאות הפגישה). אני נהוג כך מבהיר שאין יכולתי לדעת מראש אם לאחר שادرט עם המטופל, ארגיש כי אוכל להיות לו לעוזר וארצה לעבוד אותו. בין הגורמים המעורבים בהחלטה זו מצויה השאלה האם אני מרגיש שבאופן כללי אני מחייב את המטופל, האם אכפת לי ממנה, והאם הוא מעורר بي עניין.

חשוב שהאנגליטיקאי ינסה, באופן חלקי, לארגן את חשיבותו באופן אבחנתי במאזן להציג את אופי העברורה האנגליטית שתידרש עם המטופל ואת אופי הקשיים שעשוים להיקרות בדרכו של הזוג האנגליטי. אולם לפחות כמה מקרים יוצאי דופן (כמו מטופלים המכורים לסמים או לאלהווול, סוציאופטים הנוטים לביטוי בפעולה [acting-out] אלים, ומטופלים פוגעים קשה מבחינה ארגנטית), אני פתוח בדרך כלל לעובוד באופן אנגליטי עם מטופלים הסובלים מטוחה רחכ של הפרעות פסיכולוגיות (Ogden, 1971; Giovacchini, 1969, 1979; Boyer, 1982b, 1986). למרות זאת נראה לי כי טיפול התווען שהוא יכול לעובוד עם כל מטופל המעוניין אנגלייה מפרייזו ביותר. אני מאמין כי אנו עושים שירות רע למטופל, אם אנו מסכימים לעובוד אותו כשאנו יודעים שאינו מhabbits אותו. לעיתים נהוג לומר כי על האנגליטיקאי להיות מסוגל לבחון באופן אנגליטי את העברורה הנגדית השילית שלו, ובכך שועליו להיות מסוגל לעובוד עם כל מטופל שבכל יתר המונחים מתאים לעברורה אנגליטית. בתיאוריה זה עשוי להיות נכון; אולם במקרה כי המשימה האנגליטית קשה דיה מבלי, לנוסות להקים את המבנה האנגליטי רב המידות על יסודות של העברורה-נגדית שלילית רבת עצמה (או העברורה שלילית רבת עצמה). מניסיוני, הדבר נכון בין אם האנגליטיקאי (או המטופל) יודע ובין אם אינו ידע כי העברות אלה אינן רצינוליות. נראה לי כי באותה מידה ניתן לישם זאת גם במקרים שיש בהם

הוא אמר שברור לו כי כל אחד מפחריו מוגם, אבל ידיעה זאת לא הפחתה מעוצמת הרודוטיו.

המטופל אמר כי הוא מפוחד מאוז היותו ליד קטען. אביו של ה', שהיה מרצה באוניברסיטה, הביע בקביעות חוסר שביעיות רצון מבנו, והתקUSH "לעוזר לו" מידי עבר בשיעורי הבית שלו. מובן שזה הסתיים בצרחות של האב על "טיפשותו המודרינמה" של הבן.

ה' סיפר לי כי הצלחו בעבודה נראתה לו לא ממשית. הוא הרגיש כאילו עליו להתכוון כל הזמן ליום שלא יוכל עוד ל��פקד. כתוצה מאך, הוא אגר כל אגורה שהשתכר. הוא הביא דוגמאות רכבות לכך שהרגיש מודולל באופן מסוכן כאשר הוציא כסף. לפיכך אמרתי שנראה כאילו הוא רומז שהיה מפחד להוציא כסף על האנלויזה, כיון שפירשו של דבר ויתור על אחד ממקורות ההגנה שהוא מרגש כי יש לו. ה' חירך ואמר כי הוא חשב על בר הרבה, וכי נראה לו כי הוא יחווה את התשלום בעבור האנלויזה כמו הקותם דם שיש בה תחרות בין הסיכוי שלו "להבריא" לבין הסכנה לדרכם עד מותה.

כאשר פגשתי את ה' בחדר ההמתנה לקרה פגיתנו השניה, הוא הודיע ונראה כי הוא חיכה לי כמו אדם המכחה בחדרה לפיסת מידע חשוב ביותר, אולי לגזר דין. ברגע שנכנס לחדר הטיפול שלו, הוא חזה בוריות את החדר וניגש לטפלון באמורו, "נעלותי את המפתחות שלי במכונית, כך שאם זה בסדר היתי רוצה לחתוך לאשתי ולבקש ממנה לפגוש אותה כאן לאחר הפגישה שלנו עם צרוור המפתחות הנוסף". אמרתי שאני חושב שוראי נראה לו כאילו חיו תלויים בשיחת הטלפון הזאת, אולי אני סבור שעליינו לדבר על מה שקרה בינו לנו לפני שניםים לפניות את המצב. והוא, התישב ואמר, "בעצם, מה שקרה אופני לי מאוד. נסעתו לבאן עם ארוותה הצהרים שלי במושב האחורי של מכוניתי, וכאשר הגעת ראיית שאלת בחניון שאמר 'השאר את המפתחות בפנים'. הרגשתי שלא בנווה להשאיר את ארוותה הצהרים שלי במכונית לא נועלה. חשבתי שמייחדו עלול להתעסק עם ארוותה הצהרים שלי ולבן לא רציתי להשאיר את המכונית לא נועלה".

אמרתי לה' כי מבלי לשים לב לכך, נראה שהוא עשה את שני הדברים שהתכוון לעשות: הוא נעל את ארוותה הצהרים שלו במכונית כך שאיש לא יתעסק אתה, והוא השאיר את המפתחות בפניהם כדי שהורה השלט. הוא סיפר לי כי נבהל מאד כאשר נוכח כי המפתחות ננעלו במכוניתו ומיד חשב לחתוך לאשותו מחדריו. הוא אמר כי המחשבה הזאת גרמה לו הקלה רבה. חזרתי על כך שהוא שם לב, שבאותו רגע חשב גם עלי וגם על אשתו. הוא אמר שזה נכון, אבל הוא גם חשב עלי קודם לכך את השלט, כי משום מה נראה לו שאינו הצבתי אותו שם.

ה' הסביר לי כי גם הבקשה להשתמש בטלפון שלו הייתה אופיינית לו. הוא אמר כי כמעט תמיד הוא פוחד שהוא אנטזים כועסים עליו, וכי הוא מוחזיר לעצמו בקביעות את האמונה שאכן אנשים מחייבים אותו על-ידי כך שהוא מבקש מהם טובות קטנות. לדוגמה, לעומת קרובות הוא לווה בסוף קטען או עיפרון מעמידתו

ראשית, הוא העביר למטופל את הרגשותו הבלתי-מודעת כי המטופל הוא ילד המתקשח לפנס את דרכו בעולם עזין, וגם את העובה כי המטופל חש אורתאי ואשם על שלא הצליח להקל על חייו של המטופל. הערה בזו מיד גורמת למטופל לחוש בכעל חוב לאנגליטיקאי ומלהיצה אותו להחזרו ב"נחמדות" - ככלומר לעוזר לאנגליטיקאי להימנע מהרשות של אידוחות. כמו כן, יש בהערתו של המטופל רמז לכך, כי אין לו ביטחון שהטיפול שהוא יציע למטופל אכן שווה את הטרחה שהמטופל עומד לקבל על עצמו.

יתר על כן, הערה מסוג זה הנה מעשה של גנבה: היא גוזלת מהמטופל את הזודמנות להציג את עצמו בפני האנגליטיקאי בדרך שהוא בודע ושלא במודע. אין סוף דרכים עומדות לדרישות המטופל לפתחת השיה האנגליטי. הבחירה שלו היא בלעדית לו, והיא לא תחוור אצל אף מטופל אחר. אין לשולן ממנה את הזודמנות לכתוב את שורות הפתיחה לדרמה האנגליטיקאי עצמו, עוד כרך שמעמיסים עליו את נטל התכנים הבלתי-מודעים של האנגליטיקאי עצמו, עוד בטרם דרך המטופל בחרדר הטיפול. (יהיה לך עוד די ומן המשך כאשר לא יהיה מנוס מכך, שהאנגליטיקאי יהפוך מבלי משים לשחקן ב忿ויות הבלתי-מודעות של המטופל).

לבסוף, הערה מהסוג הנידון מוליכה שולל את המטופל לנבי אופי החוויה האנגליטית.anganlitikaim, אין אנו מתכוונים להקל על חדרה (שלנו או של המטופל) באמצעות פעילויות מפחיתות מתח, כמו חיזוקים, מתנות וכדומה. מאוחר ששמירה על מתח פסיקולוגי אינה דבר שאנו דורשים ורק מעצמנו אלא גם חלק ממה שאנו מבקשים מהמטופל, אין טעם להתחילה את היחסים האנגליטיים במאזן לפזר את המתח הפסיכולוגי. בין אם איד-פעם עוד ידובר על האירוע ובין אם לאו, המטופל דושם לפניו באופן בלתי-מודע את העובה, כי האנגליטיקאי נטל לעצמו את הרשות להתרמוד עם החודה שלו עצמו על-ידי כך שפועל על הרגשות העברודה-הנגרית שלו.

המטופל מביא עמו לראיון הראשון שאלות רבות וחששות רבים (בדרך כלל לא ניתן להם ביטוי) שענינים - מה פירוש הדבר להוות באנלויזה, מה פירוש להיות אנגליטיקאי ומה פירוש להיות מטופל. הניטוונות של האנגליטיקאי לעונות על שאלות אלו בהסבירים על אסוציאציות חופשיות, על השימוש בספה, על תדריות הפגישות, על ההבדלים בין פסיכותרפיה לבני פסיכואנלויזה, על ההבדלים בין "אסכולות בפסיכואנלויזה" וכדומה הנם לא רק חסרי תוכלת, אלא יש בהם גם כדי להגביל מאוד דרך קבע את הזודמנות של המטופל להציג את עצמו לפני האנגליטיקאי במונחים שלו. כפי שמודגם בדוגמה הקלינית של פנינו, ההסבר הרהוט ביותר של האנגליטיקאי לגבי המשמעות של להיות "באנלויזה" הנה להתנגדו אנגליטיקאי.

ה', מפיק טלויזיה בן 42, הסביר בפגישה הדאשונה כי הוא בא אליו כיון ששחש חרדה עזה והוא לו "דרעינות אובייסיביים" על המות, כולל פחרדים שמא ייחנק בשנתו או יילך ווירג במהלך רעידת אדמה. גם המחשבה שבתו בת השש, שבסלה מלכות שמיעה קלה, לא תסתדר בעולם" העסיקה מאוד את המטופל.

אלא שאני מנסה לחקצח הבולט ביותר של חרדה העבריה (ומנסה לבטא אותו במיללים ולמען המטופל). יהיו ההפרעות של המטופל אשר יהי, חרודתו יעצבו במנוחים של הסכנה שבכניסה למערכת יהסים עם האנגליטיקאי. במטופל מפעמת אמונה פנימית עמוקה בלתי-מודעת (שאינו יכול לנוכח), כי חווות הינקות והילודות המוקדמת שלו לימדו אותו על הדרכם המשומות שבחן כל אחת מערכות יהסי האובייקט שלו תיאפק בהכרח למיכאה, מacobat, מגרה מרדי, מכחידה, בודדה, בלתי אמונה, חונקת, טעונה מדי במגיות וכדומה. אין לו כל סיבה להאמין כי היהים שהוא עומד להיכנס אליהם יהיו שונים במשהו. באמונתו זו, המטופל מבון צודק וטוועה כאחד. הוא צורך בכך, שמחינת העבריה עלול האובייקטים הפנימיים שלו "ייאפק" בהכרח לדרומה אינטראקטיבית חייה על הבמה האנגליתית. הוא טועה במיוזה שההקשר האנגליטי לא יהיה זהה להקשר הפסיכולוגי הבין-איש שעלם האובייקטים הפנימיים שלו נוצר בו - ככלומר ההקשר של פנטזיות יהסי אובייקט של הינקות והילודות.

ניתן להקשיב לכל מה שהמטופל אומר (ולא אומר) בשעות הראשונות כמבטא אזהרה בלתי-מודעת לאנגליטיקאי ביחס לסיבות שבגללן רצוי שהאנגליטיקאי והמטופל כאחד לא יוכנסו למערכת יהסים מסוכנת ומווערת לכישלון זו. יש להציגו כי המטופל חש שהאנגליזה מסכנת גם את האנגליטיקאי כמו שהוא מסכנת אותו עצמו, וכי הוא מסרב להיכנס ליהסים אלו במידה רבה מתחוק ניסיון להגן על האנגליטיקאי. מנקודת ראות זאת משמש האנגליטיקאי כמייל לפחדיו של המטופל לגבי התחלת האנגליזה כמו גם לגביותיו כי שינוי פנימי הוא אפשרי, וכי ניתן להמיר התקשרויות פתולוגיות לאובייקטים פנימיים מבלי להקריב את חייו של המטופל. התיאור שלහלן על פגישה אנגליתית ראשונה מדרגים דרך את זאת, כמטופלים מנסים באופן בלתי-מודע לסמל לעצם ולأنגליטיקאי את הסכנות שם צופים.

מטופל באנגליזה החל את פגישתו הראשונה בכך שתיאר את יהיסיו החלולים עם אשתו ועם ילדיו, את השעmons שחש בעבודתו ואת העדר השמחה ששחש בחיו בכלל. הוא אמר כי הופנה אליו על-ידי הרופא הפנימאי שלו, שהסביר כי אנגליזה עשויה להועיל לו. אף-על-פי ש'תיאר את הרגשות השיממון שלו, היה לי חשב כי יש לו בחיו הנאות שהוא חש שעליו להסתיר הן מעצמו והן ממי. העלית בדמיוני כי ג' מנהל וומן - אולי עם אישת, אולי עם מוסיקה, אמנות או "ענין שבתשוקה" אחר, אולי עם זיכרונו של רומן ילדות. דמיון זה לא היה פרי אינטואיציה אלא תגובה למשהו שהיה בדרך הציג המטופל את עצמו.

בהתיחס לפנטזיות שמשמעותה את המטרת של שליטה בדחפים היוצרים באמצעות אזהרות-עצמימות בלתי-מודעות מפני הרס גופני. בפרק זה אני משתמש במונח בהתייחס למערכת פנטזיות מגדרית יותר וממושגת באופן שונא: המערכת הבלתי-מודעת של הפנטזיות של המטופל לגבי הסכנות שבכניסה ליהסים האנגליטיים (McKee, 1969).

לעובודה או מבקש הנחות כיצד הגיעו למקום כלשהו, אם כי הוא כבר מכיר היטב את הדרך לשם.

הוא אמר לי כי הוא בטוח שאנו כבר חושב שהוא "טבל אמתי". (אני הנחתתי כי מתחה להרגשה זאת הייתה משללה כמו גם חשש, אך לא הפלתי למטופל בכך זהה, כיון שהוא של עוצמת הצגת צוות הזרמו שאלסל את עולם האובייקטים הפנימיים שלו.) ה' המשיך בנקודת זהה לספר לי עוד על הוריו. אביו נפטר עשר שנים קודם לכן חי את כל חייו כאילו הוא על סף המוות. הוא סבל ממחלה כלות שמקורה בילדות והיה עסוק באופן צווק עלייו. ה' סיפר לי כי אביו היה לעיתים נחמד מאוד, וכי אהב את אביו למרות שפהדר ממנו מרבית הזמן.

שאלהית את המטופל אם הוא ציפה שאצעק עליו על שנעל את המפתחות במכונית ועל שביקש להשתמש בתלפון. הוא אמר שבעודו הרגיש כך, אולי הוא לא ממש ידע מדוע פחד כל-כך כאשר חיכה בחדר המתנה. (עליה בדעתו כי יתכן שהמטופל ניסה להתקשר לאשתו כדי שתagnet עליו מפני וכפי שאמו הגנה עליו מפני אביו) וכך לדאג להגן עליו מפניו).

במהלך העבודה האנגליטית שלאחר מכן הבהירו שכבות משמעותם רבות של מימוש העבריה [enactment] זה (המטופל התיחס לכך כאיל 'תעלול הטלפון'). אחת מהן הייתה משאלתו של המטופל שינהגו בו כבילד קטן חסר אונים; וכן הוא יגן על עצמו מפני הרגשות שהוא אדם הרסני רב כוח, שגרם לאביו נזק רב ושגם לי גרים נזק. היבט נוסף של מימוש העבריה זה היה כורך בمسئלה לגורות אותו לפועל באופן דומה לזה של אביו - שאצעק עליו על טיפולו. במידת-מה הוא פחד שאפعل באופן כזה וניסיה להרגיע את עצמו כי אני לא אפעל כך. באופן אחר, הוא נהנה הנהנה חושנית מזניפות בעלות עצמה כאליה. בנוסף לכך, הוא חש הקלה בציפייה לעונש, לאחר שבאופן בלתי-מודע הרגיש שהוא ראוי לו על הפשע שרמיין כי ביצע ביחס לאביו (בכך שהתגרה בו עד כי גרם לו לחילוץ, ובתום של דבר הרג אותו). יתר על כן, הוא חש כי אביו הפגין כלפיו אהבה באמצעות מעובתו השתלטנית ורכבת העוצמה. המטופל קיווה באופן בלתי-מודע להפיק ממני סוג זה של אהבה באמצעות הנזיפה אותה צפה. במהלך האנגליזה, שימוש שוב ושוב 'תעלול הטלפון' כSAMPLE של התהליך האנגליטי.

סיפורו אזורה

בראיון הראשון אני מנסה מההתחלה ל"סיפורו אזורה" של המטופל - ככלומר, להסבירים הבלתי-מודעים שלו מודע הוא מרגיש כי האנגליזה היא משימה מסוימת, ולסיבותו שלו להרגשה כי האנגליזה מועדת לכישלון.¹ אני אומר בכך

¹ אלה פרימן שארפ (Freeman Sharpe, 1943) השתמשה במונה סיפורו אזורה

הראשונה אינה נראית לי שלמה אלא אם כן פניתי באופן כלשהו לחדרה המtauוררת במטופל בתוך העברה. אין צורך להיות קלינייני כדי לדבר עם המטופל על תפיסתו העכשווית (שהיא תמיד טנטטיבית) בדבר מה שማריד אותו לגבי הפגישה הראשונה.²

הניסיונו שלפנינו מזכים שהיתה בו התנגדות בהערכה-הנגנית לדון בחדרת העברה בפגישה הראשונה.

גבר בן 32 התקשר למטופל כדי לקבע פגישה להתייעצויות. תוך כדי בקשו לקבע מועד לפגישה הוא סיפר לה כי הוא מרגיש שם ייגר לוויכחים הוא עלול בסופו של דבר להזכיר מישחו. נ' אמר כי הוא גבר גדול, כי הוא מדבר بكل רועם, וכי אנשים בדרך כלל פוחדים ממנו גם כשאינו כועס. הוא אמר כי למרות כל זה הוא מקווה שהמטופל לא תפחד ממנו, מאחר שהוא אינו אדם מסוכן ומעולם לא תפרק איש.

כאשר הגיע נ' לפגישתו הראשונה, הופעה המטופל לראות כי הוא גבר בעל מבנה גוף ממוצע שדיבورو לחוץ אך קולו אינו רם או גס. הסתבר לה כי נ' הוא בעל עסק קמעונאי מציליה. הוא נולד לאם פסיקוטית והועבר למשפחה אומנת משלה לפני יום הולתון הראשן. נ' לא ראה את אביו או את אמו מאז. במשך תקופה של חמיש שנים הוא שהה אצל משפחות אומנות, עד שלבסוף אומץ על-ידי זוג ואיתו הי' עד שעזב את הבית בגיל 18 כדי להתגייס לצבא. במהלך גיל החבון וגיל ההתבגרות הפכו הוריו המאמצים לאלאטולוגים.

המטופל ששבותנו זמן אך זה סיימה את הקשרתה) לא דיברה עם המטופל על אזהרותו המרומיות, האמביולנטית, כי מוטב יהיה לה שלא תתעסק אותו. נראה כי למטופל הייתה אמונה בלתי-מודעת שהיתה עס נ' על הפחד שלו מיצר ההרנסנות שבו, תסכן אותה עוד יותר. הייתה עצלה גם התחושה לגבי הפחד שלא מהמטופל, התחושה שהותירה אותה בלתי מסוגלת לחשב על האזהרה שלו. (מטופלים אחרים עשויים היו לסרב אפילו לפגישה עם מטופל זה השמא בך הם נועשים מעורבים במימוש בעברה - העברה-גנדית של חווית המטופל את עצמו כטבון לאובייקטים הפנימיים והחיצוניים שלו כאחד. אחרי ככלות הכל, מנוקודת המבט של המציאות הנפשית הבלתי-מודעת שלו, המטופל כבר גרם לאמו המקורית להיות פסיקוטית ובכך גרם לה לנוטש אותה; הוא היה כה בלתי אהוב ואולי אף מסוכן עד כי גרם לחמש משפחות אומנות לסרב להחזיק בו; והוא דחף את הוריו המאמצים לאלאטולוגים.)

המטופל הגיע לארבע הפגישות השבועיות הבאות שלו במצב של אי-ישקט הולך וגובר. מספר ימים לאחר פגישתו החמישית טלפון נ' למטופל ואמר לה, כי

² עם זאת, השימוש הקליני צריך להדריך את הקלינייני בכל מצב טיפול. ישנם מקרים רבים שבהם האנגליטקי חש כי חשוב מאד שלא יהיה "חכם" מדי (Winnicott, 1968, עמ' 86) או יידע יותר מדי, ולפיכך הוא בוחר להימנע מלחשיך אפילו גרסות טנטטיביות לחלוטין למה שהוא חושב שהוא מבין (Balint, 1968; Winnicott, 1971a,c).

בדיעבד كل יותר לראות כי מסר זה הועבר אליו על-ידי בחירות המילים שלו, על-ידי מנצח דיבורו, על-ידי הילוכו, על-ידי הבעות פניו וכדומה. הוא התנהג כמו אדם שיש לו סוד. שיערתי (אך לא אמרתי לך) כי באופן בלתי-מודע הוא הרגיש שהאנלויה תכיל סוג הנאה שהיא עליו להסתיר היטוב. כתוצאה מהך, צפיתי כי לאנלויה תהיה תחויה שומה למרי (הן עכורות והן עבורי) ממש זמן רב.

המטופל אמר כי הוא מושוכנע שהוא זוקק לטיפול, וכי הוא יודע שאשתו וילדיו יפיקו תועלת מכך שהוא ייעזר. אפ-על-פי-כן, הוא חש אשם מאוד על שהוא מוציא כסף על אנלויה, כסף שניית הינה לננות בו דברים שככל המשפחה שלו הייתה נהנית מהם. לאחר שלחלף זמן-מה בשעה הראשונה, אמרתי שנראה שהמטופל מרגיש שלתתיחיל אנלויה יהה כמו להתחילה רomen. הוא סיפר לי עד כמה הוא מסור לאשתו וכי מעולם לא שקל אפשרות לרומן של ממש. אולי הוא הוסיף כי מזור שאמרתי את מה שאמרתי, כיון שבתחילת השבוע, בפעם הראשונה, הוא מצא את עצמו בעיר לモירטו הערכה ודומשמעות למדי, שיכולה להיות להתרפרש כהזמנה. היא בחרה שלא להציג ישירות להצעתו הדומשמעית לרומן. הוא אמר כי הרגיש די מוטרד מאפיוזדה זאת, ולראשונה מזה שנים עבר מוקדם את המשרד.

ברגע זה בחרתי לפרש היבט של מה שהבנתי כחדרת העברה המרכזית של ג', הכולמר, מערכת של משמעויות העברה והתנגדות מודעות/סמכות-למודעות הנקישה ביתר). נדמה היה כי הדרמה הפנימית שהמטופל מביא ליחסים האנגליטיים מכליה ציפייה להתקשרות עזת רגש שתהיה בה סודיות גודלה. בתוך תחום זה של החוויה ("הרומן") חזרתי כי ג' פוחד כי האנלויה תhapeok למכايיבת כיוטר, וייתכן שא-יאפשר היה להמשיך בה.

במהלך שנות האנלויה הרבות שבאו בעקבות פגישה זאת יכול היה המטופל להעניק משמעות לרגשות אלו במונחים של יחסיים שהוו בילדותם עם אומנת שהאב אהבה עמוקה; הייתה זו אהבה שהרגיש באורה בלתי-מודע כי עליו לשמור בסוד מאמו. רגשות הכאב והאשמה שלו, כמו גם הפחד שלו שמא יהיה מעורב בתסבוכות בלתי אפשריות נוספת, הביאו לכך ש'ג' פיתח צורה של הגנת אופי שהותירה אותו די מנותק בכל אחד מתחומי חייו. הרעיון כי הוא רק עושה את מה שמצופה ממנו" שירות מטרות הגנטיות החשובות בשלבי האנלויה הראשונים שלו.

תזומות של פירושי העברה

התוצאה מהתעניינותי בדיעונות שפותחו בשיח הפסיכואנגליטי הבריטי, נשאלתי לעיתים קרובות האם זה נכון כי הקליניינים מפרשים את העברה מהרגע הראשן של האנלויה. השאלה תמיד תמורה בעניין. אין זה מפתיע שהאנגליטיקאי ינסה לדבר עם המטופל על מה שכה מפחיד, מרגש, מכובד, חסר תוחלת וכדומה במערכות היחסים החדרשה הזאת. במערכות היחסים האנגליטית). בדרך כלל, הפגישה

שהדרמה הפנימית הבלתי-מודעת נחויה בו. ההתפתחות של תהליך זה כוללת את מה שבודך כל מתייחסים אליו כעיבוד הנירוזה של העברה והפסיכוזה של העברה, אך בשום אופן אינה מוגבלת לכך.³

מה שמהווה מרחב אנגליי הנה ייחודי לכלי-זוג אנגליי. כפי שככל אם לומדת לעיתים קרובות להפתעה) כי תהליכי יצירת מרחב משתק שונה מילדר אחד מאשרנו, אך על האנגליטיקאי ללמידה כי תהליכי יצירת מרחב אנגליי שונה מאשר צל כל מטופל (Goldberg, 1989). כפי שאופיו היהודי של כל תינוק מגיס היבטים מסוימים של הפטונצייאלי הרגשי של האם ומיפוי בהם חיים, אך על האנגליטיקאי לאפשר לעצמו להיברא/לקבל צורה עלי-ידי המטופל שלו במציאות כמו גם בפנטזיה. לאחר מכן תפקידו ייש-task בבריאות אמו, לעולם אין לשני תינוקות אותה האם. בדומה לכך, לעולם אין לשני מטופלים אותו אנגליטיקאי. בכל עלהן, אין זו כלל וכלל תופעה סטטיסטית: בממוצע כל אנגליזה עבר האנגליטיקאי שניינו פסיכולוגי המשקף גם באופן שהוא מנהל את האנגליזה.

מטופלים בעלי הפרעה חמורה יותר עשויים לוחות את המרחב האנגליי כירק המאים לשאוב מהם את תכולתם הנפשית (הנחהוית באופן מוחשי כחלי גוף או כתוכלו). מטופל שכזה פתח את הפגישה הראשונה בכך שהמטייד עלי סדרה בלתי-פוסקת של גסויות. נזדים מן ההתנצלות, החלטי לאפשר למטופל לומר את דבריו ולהתבונן בהשפעה שיש לו עליה. לאט לאט התברר, כי במעט המילים שלו הייתה יותר חרודה מאשר עזינות. לאחר חמיש דקות אמרתי לו, כי אני חושב שלא קל לו להיות ATI שם. הוא השתתק כשאמרתי זאת. לאחר מכון אמרתי לו כי אני חשב שהוא רוקן אל תוכי את האשפה שלו, כיון שלא היה אפשר לו לזרור על משחו עצמו שהוא חסר ערך לבגיו. אמרתי שאין מניה שיש לו דברים חשובים יותר בתוכו, שהוא מרגיש כי עליו לגונן עליהם. בעקבות התערבות זו המטופל היה מסוגל לספר לי יותר על עצמו אם באופן פסיקוטי. אני בתורי דיברתי אותו על המטען שחשבתי שאני מבין מותוך מה שמספר לי. כמעט כל מה שאמרתי היה מופנה לפחדיו של המטופל נוכח הימצאותו אליו.

הוא מרגיש יותר וייתר חרד לאחר כל אחת מהഫניות עמה, וכי הדבר נעשה בלתי-נסבל. לפיכך הוא החלטת להפסיק את הטיפל. המטפלת הציעה שニ' יבוא לפניה נוספת כדי לדבר על הרגשות אלו.

בנסיבות זאת ביקשה המטפלת להתייעץ לגבי המקראה. העלית בפניה את האפשרות כי מן ההתחלת שידר המטופל שהוא מבועת המכעס שלו (במיוחד בהערכה האמיתית) יכהיל את המטפלת ויזיק לה. הפחד הבלתי-מודעת של המטפלת מפני המטופל גרם לה להציג פגישות חדשניות עם נ', אפקט-פי שהוא רמז לה כי הוא מרגיש שהוא זקוק לטיפול אינטנסיבי יותר, וכי הוא יכול להרשות לעצמו טיפול כזה. החלטה בלתי-מודעת זו של המטפלת לשמור מרחק בטוח מהמטופל אישרה את סברתו כי המטפלת עשויה לחוו אתו (ובצדך) כמסוכן, ובסיומו של דבר תסרב לפגוש אותו. נראה לי כי נ' התקשר למטפלת כדי לבדוק אם היא נפגעה בפגיעה הקורמת וכי חש בטוח יותר כי ביקשה ממנו לבוא לפגישתו הבאה. שיערתתי כי נ' זעם על אמו (האובייקט הפנימי) על כך שהיא מטרפת וככלתי מסוגלת לאחוב אותו ועל כך שננטשה אותו. בר בבד הוא היה מבעות מהאפשרות כי היה זה בעסו שלו שהתריף את דעתו והוא גרם לה לנוטש אותו.

נ' פתח את הפגישה שלאחר שיחת הטלפון בשאלת שהפנה אל המטפלת בדרכן מחדר המתנה לחדר הטיפול: "מה שלומך?" כשהיאי בחדר אמר כי לבו הולם בחויה. המטפלת העלתה בפני נ' את האפשרות כי הוא מודאג מכך שהפחיד אותה או פגע בה בפגיעה הקורמת, וכי דאגה זו מלווה אותו כבר מהתחלת המטופל נרגע באופן משמעותי לאחר פירוש זה. בהמשך הפגישה הציעה המטפלת, כי מאחר שהמטופל חש חרדה כה עזה בעקבות כל פגיעה, מן הראוי שייפגשו בתדריות גבוהה יותר כדי לשוחה על מה שפחיד אותו. להפתעה של המטפלת נ' קיבל רעיון זה. במובן מסוים נדחתה תחילתו של הרוד-שייח האנגליטי למשך שש או שבע פגישות, במידה רבה כתוצאה מחרדה בלתי מעובדת בהערכה-הנדרית, שגרמה לא-aiccolata של המטפלת לחשוב על חרודת העברה של המטופל או לפרש אותה.

מרחב אנגליי

הכינוי לחוויה האנגליתית (המתחליה בראיון הראשוני) כרוכה בהרחבת המרחב הפסיכולוגי המהווה "מטריצה של הנפש" (Ogden, 1986) בדרך כזו, שמרחב זה הופך פחות או יותר להיות קרוב למרחב האנגליי; אך המרחב האנגליי הופך להיות המרחב שהמטופל חושב, מרגיש וחיה בו. בדרך מעודנת, האירועים המעציבים את חוותיתו של המטופל ביחס לאובייקטים הפנימיים והחיצוניים שלו, האירועים המעציבים את חי היום-יום שלו ואת הגובתו אליהם, מקבלים חשיבות לגביו ככל שהם תורמים לחוויה האנגליתית. בסופו של דבר, לא המרחב הפסיכולוגי האישי של המטופל אלא, במידה רבה, המרחב האנגליי הינו המרחב

³ מנקודת מבט זו, הפאזה של סיום האנגליזה אינו רק פאזה של פתרון משמעויות העברה בלתי-מודעות הנמצאות בקונפלקט. באותה מידת חשיבות, זהה תקופה של "צמצום" המרחב האנגליי, אך שהמטופל מתחילה לחוו את עצמו כמי שמהווה את המרחב שהוא חי בו ושהתהלך האנגליי נ麝 בתוכו. אם זה לא קורה, הסיכוי לסיום האנגליזה נחויה כשויה ערך לאובדן דעתו של האדם או לאובדן המרחב שבתוכו הוא מרגיש חי.

שלו בדרכו שלו.⁴ המטופל הגיע לפגוש את המטופל כדי שייעזר לו בכאב הפסיכולוגי, שהוא (המטופל) מתקשה בדרך כלל לחתול שם. עליו לקבל את כל הזמן והמקום הדרושים לו כדי לספר לאנאליטיקאי בכל דרך אפשרית את מה שידוע לו על עצמו. חשוב שהאנאליטיקאי לא יתערב במאציו של המטופל על-ידי העלתה סדר ימים مثل עצמו, בכך שיעשה דברים כגון איסוף נתוניים היסטוריים, מתן עוצות טיפוליות או פריסת "חוקי היסוד" של האנגליזה (Freud, 1913; ראו גם Shapiro, 1984).

כאשר המטופל מספר לאנאליטיקאי, באופן עקיף ככל שהיא, על טיב כאבו ועל הדרכים בהן הוא מצפה באופן מודע או בלתי-מודע שכاب זה יחויר במהלך האנגליזה), חוויתו העבר שלו תבוא לידי ביטוי בשתי דרכים. ראשית, ככל שהמטופל מספר לאנאליטיקאי על הבנתו את מקור קשייו, יש בכך כדי למסור לידי האנאליטיקאי סוג אחד של נתונים ההיסטוריים – אלו שהמטופל מתייחס אליהם באופן מודע אבל העבר שלו.ఆיד-אפשר שלא יהיה פערם, דבריהם מעורפלים או השמות של חלקים נרחבים בחוויתו החיה של המטופל. לדוגמה, מטופל עשוי להזכיר כל התיחסות לבן משפחתו כלשהו, לא להזכיר דבר ביחס לחוויות מיניות שלו, או להזכיר בכל עניין שאירע לפני המשבר הנוכחי או לפני גיל ההתבגרות. בנסיבות אלו, כאשר אני מרגיש כי המטופל סיפר לי מה שהוא רוצה או מה שהוא מסוגל, יתכן ששאלה אותו אם שם לב כי לא הזכיר דבר, למשל לגבי אביו. (בעיקרו של דבר, והוא תחילה של פניה ליחס המטופל עם האובייקטים החיצוניים והפנימיים שלו מנוקדת מבט של התנגדות; ככלומר מנוקדת המבט של החדרה ביחס לאובייקטים, המודעת והבלתי-מודעת, של המטופל).

כמו בכל הערה המופנית להતנגדות, לא המידע "שמאוחרוי" ההתנגדות הוא בראש מעינינו; המוקד הוא החשש של המטופל מפני מה שקרה לו אם יספר לאנאליטיקאי על היבט מסוים בחיו הפנימיים ועל הדרכים שלו לגונן על עצמו מפני סכנה זו. מנוקדת דאות זו, הפעולה של "ליקחת היסטוריה" (באמצעות שאלות יישירות) היא דרך להתגבר על התנגדויותיו של המטופל, ולפיכך לאבד במידה ניכרת של מה שהוא לאנגליזה – לדוגמה, מי בעילומו הפנימי של המטופל עלול להיות נבגר, להיפגע, ליהרג, לлечט לאביו, למי עלולים לעורר קנאה וכדומה, אם יש בכוונת המטופל לדבר על רגשותיו כלפי "העברית"; או איזה סוג של אובדן שליטה על יחסיו של המטופל עם האובייקטים הפנימיים שלו יהווה .

⁴ חיוני לציין כי ההיסטוריה של מטופל אינה ישות סטטistica הנחשפת בהדרגה; אדרבתה, והוא היבט של המשגנה עצמו – המודעת והבלתי-מודעת – של המטופל, הנמצאת במצב תמידי של התפתחות והשתנות. במובן מסוים, ההיסטוריה של המטופל בבראטה ונבראת מחרש ללא הרף במהלך האנגליזה. יתר על כן, בשום אופן אין להניח של מטופל ייש היסטוריה (כלומר תחוושה של ההיסטוריה) בתחילת האנגליזה. במקרים אחרים, אין לקבל כמובן מאליו את הרעיון שהמטופל הגיע במהלך הזמן לכל תחושה של המשכויות של העצמי, כאשר עברו מרגש הקשור לחווית העצמי שלו בהווה.

שאלות מتوزע חרדה

לעתים קרובות מפנים מטופלים בפגישה הראשונה שאלות ישירות. על אחתן מהן אני עונה ישירות. לדוגמה, אני עונה על "דבר המובן מאליו" (Freud, 1931, עמ' 131) על שאלות המטופל בנוגע להכרתני או לתעריף שלי. אולם על רוב השאלות אני עונה, כולל שאלות כמו: האם יש לי מומחיות מסוימת, לאיזו "אסכולה פסיכואנאליטית" אני משתייך, האם אני פוגש יותר גברים או נשים בעבודתי, האם אני חושש שהמוסקוסואליות היא מחלת וכדומה. אני מתייחס לשאלות אלה כאל אמירות גלויות למודי לגבי הפנטזיות של המטופל על הדרכים המשמעותיים שבהן לא אצליח להבין אותו עקב הקשיים הפסיכולוגיים שלו, כמו פחד מגברים או נשים, פחד מהמוסקוסואליות או מהטרוסקוסואליות, צורך לשולטם באחרים או להיכנע להם וכו'.

כאשר מטופל מתעקש לשאול שאלה אחר שאלה, אני אומר לו לעתים קרובות כי הוא מרגיש בודאי כי יהיה מסוכן מדי לחכות ולראות מה יתרחש בינו לביןו; כי במקומות להמתין, נראה שהוא מנסה לדגום את העתיד באמצעות התשובה לשאלותיו, ובכך לעקור את המתח הכרוך בהמתנה.

לעתים קרובות מאוד ממשות השאלות את המטופל כניסיון לגורום לאנאליטיקאי למלא את המרחב האנאליטי, כיוון שהמטופל מרגיש כי התוכן הפנימי שלו מביש, מסוכן, חסר ערך או זוקק להגנה בפני האנאליטיקאי; או כי אין בתוכו שום דבר שיכל למלא את המרחב האנאליטי. מטופלים אחרים עשויים עד מהרה להשתתק ובכך להזמין את המתח הכרוך בשאלות (של האנאליטיקאי) ולפיכך בארגון הפסיכולוגי של האנאליטיקאי, בשרשורת האסוציאציות שלו, בסקרנות שלו וכדומה. בנסיבות כאלה אני מנסה לדבר עם המטופל בדבר ההיבט של החדרה שלו שאני חושב שאני מבין. בכך אני מבהיר כי הבנתי היא טנטטיבית, וכי ריבים הסיכומים שהיא במירה הרבה של חסר. כך אני מזמין את המטופל לספר לי אילו חלקים מהם שאמרתי נראים לו נכון ויאלו חלקים נראים לו שלא לעניין.

יצירת היסטוריה

לעתים קרובות עליה השאלה האם "לקחת היסטוריה" * בפגישה הראשונה. נראה לי כי עצם ניסוח השאלה הוא ממשמעתי. אני מנסה שלא "לקחת" ההיסטוריה ממטופל (באמצעות סדרה של שאלות) ובמקום זאת לעשות כל מאמץ לאפשר למטופל לחתול לי את הגרסאות המודעות והבלתי-מודעות שלו של ההיסטוריה

* היבטי האנגלי הרב משמעי שאגדן מכיא הוא to, שמשמעותו המילולית היא "לקחת ההיסטוריה". ביטויים המקובלים בעברית, כמו "לקחת אמנה" (כיטוי רפואי) או "לסקרו את קורות החיים", אין להם אפילו משמעות.

אומר) בפגישה הראשונה כאזהרה בalthy-moderut המופנית אליו (ואל המטופל עצמו) לגביה הסיבות שבגלוין מרגיש המטופל באופן בalthy-moderut שמוסך לשנייהם שלא להיכנס למערכת יחסים מסווגת זו שנדרנה לכיאשלון. האנגליטיקאי מנסה להבין את אזהורתו של המטופל במונחים של חרדה העברה והתנגורות.

המטופל בכך שייתר על דרך הגישה הבלעדית אליהם. הסוג השני של היסטוריה אישית שמספק המטופל הנה נתונים המועברים באופן בalthy-moderut בצורה של חווית העברה - העברה-נגרית. ותע' "העבר החוי" של המטופל, מערכת יחסיו האובייקט שיסודה ב虚构ות ובילדות המוקדמת ושם הומן הפכה לבנה של נפש המטופל גם כתוכן וגם כקשר של חייו הפסיכולוגיים. מכאן שעבר זה הוא בעל חשיבות אנגליתית מרוכזת.

במובן שני סוג ההיסטוריה הנדוינס - העבר המסומל באופן מודע והעבר החוי הבלתי-moderu - שזרום זה בזה באינטימיות רבה. כשלולמו הפוני של המטופל מקבל חיים אינטראובייקטיביים בהעברה - העברה-נגרית במשמעות האנגליזה, למטופל ולאנגליטיקאי כאחד יש הדרנות לחווות באופן ישר את צורות ההתקשרות, העוינות, הקנאה בשני מובניה [jealousy, envy, and so on], המהוים את עולם האובייקטים הפנימיים של המטופל. בהעברה - העברה-נגרית העבר והחווה המתלכדים בתכנים "ישנים" מקבלים חיים בהקשר חדש, ההקשר של מערכת היחסים האנגלית.

הערות לסיום

הריעונות שרתני בהם בפרק זה הנם רעיונות ותו לא. אין כוונה שם ישמשו ככללים או כקוים מנחים וגם לא כקביעה כיitr יש לנחל את הפגישה האנגליתית הראשונה. עם זאת, מהשבות הנדוינות כאן הן מוחשבות בעלות אופי מסויים - הן מחשבות פסיכואנגליטיות. זהו ייצוג של אחת הריאלקטיקות המרכיבות את הטכניקה הפסיכואנגליטית: הטכניקה האנגליתית מונחית על-ידי מערכות רעיונות, שניתן פחות או יותר להזותם כיווצרם שיטה או קבוצת שיטות, ועל-ידי מערכת עקרונות המעניקה עיקבות לקבוצת שיטות זאת. מהפגישה הראשונה, העיסוק האנגליטי מתורחש בין הקצחות של הצפי והבלתי צפי, הממושמע והספונטני, השיטתי והאיןטראטיבי.

סיכום

הפגישה האנגליתית הראשונה, המתרחשת פנים אל פנים, נתפסת כתחלתו של התהילך האנגליטי ולא רק כהכנה לקרהתו. בפגישה הראשונה שוב אין מתייחסים לכל מה שהוא מוכן למטופל כמשחו מובן אליו. המטופל נוטל על עצמו צורה של משמעות לגבי עצמו שמעולם לא הייתה לו. האנגליטיקאי מנסה להעביר למטופל מקצת מהמשמעות של להיות באנגליזה, לא על-ידי הסברים על התהיליך האנגליטי אלא על-ידי כך שהוא מתנהג אנגליטיקאי. לשם כך אין מפיגים את המתח הפסיכולוגי באמצעות חזוקים, הצעות, העברה או העברה-נגרית, ביטוי בפעולה [acting-out] וכדומה. האנגליטיקאי מכין כל מה שהמטופל אומר (וaino